Dívám se stále dopředu

Když před několika lety nečekaně a náhle opustila koncertní podia, zasáhla tím srdce svých fanoušků, kteří na to rozhodně nebyli připraveni. Padesát let plní sály, ve kterých vystupuje. A na konec své kariéry „dává“ sportovní haly. Tomu se říká skvostný závěr! V polovině srpna odzpívala **Marie Rottrová** koncert v Neratově, aby podpořila místní sdružení, které se věnuje handicapovaným lidem. Seděli jsme spolu v pražské kavárně a já se díval na opravdu krásnou ženu, nevídaně charizmatickou, ze které přímo tryskal pramen energie.

Svoji kariéru jste započala na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, kdy byly úplně jiné hudební podmínky. Když byste měla začínat svoji pěveckou dráhu dnes, za současných vymožeností a obrovské nabídky čehokoliv, šla byste do toho znovu?

V době mých začátků jsem vůbec netoužila být zpěvačkou. Chtěla jsem být učitelkou, pak soudkyní. Na školu jsem se ale z kádrových důvodů nedostala, a tak mě čekala práce za přepážkou ve spořitelně. Ale osud mě stejně nasměroval na pěveckou dráhu. Přestože jsem i já tenkrát začínala na soutěži Hledáme nové talenty, dnes bych určitě do těch současných talentových soutěží nevstoupila.

Zmínila jste kádrové důvody…

Byli jsme křesťanská rodina. Chodili jsme pravidelně do kostela, kde tatínek hrál na varhany. Byl konec padesátých let, takže bylo nemyslitelné, abych se dostala byť jenom na pedagogickou školu. A o právech bylo zbytečné přemýšlet úplně. Časem jsem zjistila, že moje přihláška na vysokou školu ani neopustila gymnázium, protože ruštinářka, která byla hlavní komunistkou, mě nedoporučila k dalšímu studiu, přestože mě měla jinak ráda.

Proč vás lákalo studium práv?

Strašně mě to tenkrát přitahovalo. Ale nechtěla jsem být advokátkou, toužila jsem být soudkyní. Pomáhat lidem ke spravedlnosti. Velmi mě tehdy bavily detektivky a kriminální příběhy. Ostatně, mám je ráda dodnes.

> …během svatebního obřadu v Neratově jsem měla pocit, že jsme blíže k Bohu, v chrámové kopuli lítal krásný ptáček, takový malinký posel z nebe.

To, že vás velmi zajímá politika, s tím možná souvisí.

Určitě ano. Tatínek byl velmi politicky založený člověk, vyrůstala jsem v tomto duchu a vše sledovala. A politika jsou vlastně také detektivky a kriminální příběhy.

Ale zpívat vás režim nechal…

Zřejmě proto, že jsem začínala na konci šedesátých let, kdy jsme prožívali krátké období duchovní obrody naší země a tehdy už nikdo neřešil, z jaké rodiny kdo je a čím byli jeho rodiče. Ale později vznikly jiné limity. Třeba to, kolik se může z celkové produkce natočit západních písniček, protože se musela tvořit především domácí hudba. Ale zrovna toto nařízení mně osobně bylo ku prospěchu, protože pro mě začali psát čeští autoři, na které jsem měla obrovské štěstí. Dnešní mladí zpívají převážně jen americké věci v angličtině, a já když se ohlédnu za svým repertoárem, tak vidím to obrovské množství nádherných původních písní a jen minimum převzatých věcí. A to většinou jen proto, že se tenkrát zahraniční LP v Československu nedaly sehnat a my jsme chtěli lidem ty krásné písničky zprostředkovat. Jsem tedy dnes strašně moc spokojená a vděčná, že mám takové množství svých písniček, kterými se můžu prezentovat, které přede mnou nikdo nezpíval, které nejsou okopírované. Jsou to originály a zpívám je originálně! Je to můj velký poklad.

Dnes je móda dělat i z původních českých věcí cover verze, dokonce původní zpěváci své písně znovu nazpívávají v jiných aranžmá, škoda jen, že naprosté většině písní se tím ublíží. Vaše písně si ale nikdo nepřebírá, zřejmě právě díky té originalitě, kterou jste jim vtiskla vy.

Ale já bych byla ráda! Zajímalo by mě, jak by s mojí písní pracoval jiný interpret. Několik pokusů jsem slyšela. Markéta Konvičková, která jich má několik, za mnou přišla s tím, že netušila, jak je pěvecky a interpretačně těžká třeba moje Řeka lásky. A to zrovna ona je báječná zpěvačka. Mně to nikdy nepřišlo, že by Řeka lásky byla těžká. Asi proto, že byla napsána právě pro mě a její autoři znali moje schopnosti. V zahraničí běžně i ty největší hvězdy zpívají cover verze. Pokud to někdo umí, tak proč ne? Líbilo by se mně, pokud by někdo našel odvahu zpívat i moje věci.

„ Karel Gott, Marie Rottrová, Hana Zagorová, Helena Vondráčková. Dosud nepřekonané hvězdy své generace. Čím to je, že z mladších generací zpěváků, vyjma Lucie Bílé, nerostou takové megastálice, jakými jste a budete stále vy?

Právě tou původní tvorbou. Dnes jsou z mladé generace hvězdami ti, kteří si dokážou sami napsat písničky. Tomáš Klus, Aneta Langerová a další, kteří nejsou závislí na tom, co jim kdo napíše. Naše generace zpěváků měla obrovské zázemí v kvalitních autorech hudby i textů. Sama jsem si napsala několik textů na pár pěkných melodií, nebo naopak jsem napsala hudbu na slova, která mě oslovila. Ale nikdy jsem si nenapsala píseň celou. Naše doba byla na původní tvorbu naprosto úžasná. Ale také se prodávalo mnohem více desek. Dnes je trh zavalený zahraniční hudbou a CD se prodává nepoměrně méně. Takže ani autoři nemají motivaci psát, protože jejich autorské honoráře jsou díky malému prodeji také malé. Dříve bylo v televizi mnoho zábavných nebo hudebních pořadů, kde se daly nové věci prezentovat. Ani to dnes již není. Natočí se nové CD a co dál? Rádia vysílají stále dokola staré hity, takže nové věci zbývá prezentovat jen na koncertech. To vše dnešní mladé generaci zpěváků nepomáhá, aby se prosadili.

„ Po roce 2000 jste zažila velký návrat na scénu. Napadlo vás někdy, že na konci své kariéry budete vyprodávat velké haly?

Naprosto ne! A taky jsem do toho nechtěla jít, protože jsem tomu nevěřila. Moje nejbližší okolí mě přesvědčovalo, že to zvládnu, že to bude perfektní. A bylo!

„ Česká a slovenská rádia hrají vaše písně velmi často. Když je dnes slyšíte, jak se k nim stavíte? Jste třeba ještě kritická?

Už ne. To jsou tak staré nahrávky, že nemá cenu je dnes posuzovat. Dříve jsem kritická byla, ale člověk by se měl naučit být spokojený s tím, co v životě vytvořil. Já jsem se to naučila. Pokud uslyším svoji písničku v rádiu, mám radost, a vždy si říkám, že snad moje práce přináší stále lidem radost, když moje věci ještě znějí v éteru, a že ještě stále patřím do české pop music.

„ Vyjadřuje některá z vašich písniček samotnou podstatu vaší osoby, vaší duši?

V každé z nich je něco, co si můžu aplikovat na svůj život. Těžko říct. Svým způsobem je to rým „Lásko, nevymřeš po přeslici, máš světlo po měsíci…“ A to přesto, že mám dva syny, kteří mají oba také dva kluky. Jenže láska je rodu ženského…

„ A melodii, která odhaluje váš vnitřní svět, tu jste ve svém životě potkala?

Těch je spousta. Lásko, voníš deštěm – to je moje krevní skupina! Po jejím prvním poslechu jsem se do ní zamilovala. Jarek Nohavica ji fantasticky otextoval. Do svého repertoáru si vybírám velmi emotivní písně, přestože jsem v tenkrát, v době nové vlny, natočila i několik tzv. strojovek.

„ Existuje píseň, kterou byste moc ráda zpívala, ale někdo byl rychlejší než vy?

Dvě malá křídla. Zpívá ji Helena Vondráčková. Zdeněk Borovec jí napsal



(Melodie Jaroslava Wykrenta jsou Marii Rottrové bytostně blízké



Fotografie Patrick Marek a archiv Marie Rottrové

Ačkoliv kariéru oficiálně ukončila, čas od času se na pódium vrací

nádherný text. Moc jsem po ní toužila. A pak ještě písnička Evy Pilarové Už sekáči jdou. Skvělá, úžasná věc.

Vychovala jste dva syny. I díky nim se již čtvrtá generace Rottrů věnuje hudbě, protože i vaši dva vnuci muzicírují.

Mám z toho velkou radost, ale ještě větší mám z toho, že ani mé syny, ani mé vnuky k hudbě nikdo nenutil. Připojili se k rodinné tradici sami, ve svůj čas. Své syny jsem zapsala do klavíru, ale nechtělo se jim cvičit, tak toho nechali. Ale v pubertě se k hudbě vrátili, oba jsou úspěšní skladatelé a producenti. Nikdo z nich, kromě mě, nebyl drilovaný. Našli si hudbu zcela instinktivně. Sice nemáme příležitost se všichni sejít a muzicírovat, ale když přijdou vnuci na nedělní oběd, tak mně vždycky zahrají.

Splnily se vám během vaší velké kariéry sny a touhy, které jste možná měla na začátku?

Dostala jsem mnohem více, než jsem si dokázala představit. Hlavně jsem si myslela, že moje vrcholné období jsou sedmdesátá léta, jenže v osmdesátých letech šla moje popularita ještě více nahoru. Pak ale nastala poměrně dlouhá pauza. A v dalším století jsem s překvapením zjistila, že zájem o mě stoupá, a je s podivem, že na sedmdesátiletého člověka chodí stále tak moc lidí a že prodávám tolik CD. Tohle jsem opravdu neočekávala, myslela jsem si, že vydržím aktivně koncertovat tak do šedesáti. Splnila jsem si úplně všechny profesní touhy. Vlastně, jednu ještě mám a začínám přemýšlet o jejím naplnění.

Umělci většinou chtějí svým působením něco sdělit. Máte to tak i vy?

Nechci svému publiku nic uvědoměle sdělovat, nabízím mu svoje písničky a všechnu dobrou energii, kterou mám. Funguje to, lidi jsou písničkami nadšení a z koncertu odcházejí šťastní a dobře naladění.

Dáváte dnes lidem v hledišti něco jiného, než před třiceti lety?

Ano. Tenkrát jsem byla více temperamentní. Dnes je můj projev vyzrálejší, písně zpívám díky životním zkušenostem s větším prožitkem. Bohužel se dnes víc kontroluji, jsem mnohem zodpovědnější a někdy je to až na škodu. Ale když zjistím, že vše je tak, jak má být, uvolním se a vydám se publiku do morku kosti.

A berete si vy z publika dnes něco jiného než před lety?

Především mě dojímá a velmi oceňuji věrnost fanoušků. A také láska, kterou mně dávají najevo, když se jim po koncertu podepisuji. Říkají mně tak krásné věci. Moc si toho vážím, na každý koncert se důkladně připravuji, abych jim jejich očekávání naplnila.

Po delší pauze už zase trochu koncertujete. Co vás k tomu přimělo?

Stýskalo se mně. Když jsem ohlásila konec kariéry, těšila jsem se na odpočinek. Ale když jsem si důkladně odpočinula, bytostně se mně zastesklo. Uspořádat jeden vánoční koncert byl můj nápad, jenže pak, když se to dalo ve známost, z toho najednou bylo koncertů šest. Pořadatelé mě přemluvili. Přiznám se, že jsem z toho byla zpočátku nervózní, protože jsem tolik koncertů nechtěla. Vnitřně jsem to nakonec přijala a koncerty si pak velmi užila.

Proč nemáte ráda označení „lady soul“?

Moje soulové období trvalo jen krátce. Nejsem soulová zpěvačka. Snad jen v případě pravého významu slova. Soul znamená duše. Takže, pokud si někdo myslí, že zpívám oduševněle, ano, pak by se dalo i říct, že jsem soulová zpěvačka. Ale jako žánrová zpěvačka určitě lady soul nejsem.

Když se dnes ohlédnete zpět, vnímala jste v životě Boží přítomnost?

Boží přítomnost vnímám stále, nějakou dobu jsem nebyla zrovna praktikující katoličkou, nechodila jsem příliš do kostela a netoužila po svátostech, ale potom se to změnilo. A v tom vidím právě tu Boží přítomnost, začala jsem chodit pravidelně na mše svaté, našla jsem si (možná mi ho našel On) skvělého kněze, který měl úžasná kázání a na základě toho jsem si začala kupovat teologickou a filozofickou literaturu. Přečetla jsem toho hodně, přímo jsem to hltala. Vím, že to byla Boží navigace.

Prožila jste velkou kariéru, kterou završujete megakoncerty. Když vidíte tisíce lidí před vámi, na co myslíte?

Když vidím před sebou to početné publikum, vždycky mě to trochu udivuje, říkám si, proč chtějí vidět a poslouchat právě mně? A udělám všechno pro to, aby si to publikum užilo a já abych si ty fanoušky zasloužila.



Šarmantní dáma české a slovenské hudební scény

V loňském roce jste se vdala. Proč jste si pro vstup do manželství vybrala právě Neratov?

Chtěla jsem mít především církevní sňatek a taky svatbu bez veřejného zájmu, bez zvědavých televizních kamer a následných bulvárních komentářů. Když jsme na doporučení kamaráda navštívili Neratov, věděli jsme s manželem, že je to přesně to, co hledáme. Neznámé místo na samé hranici s Polskem a navíc s fantastickou atmosférou a neopakovatelnou historií. Neratov jsme si zamilovali.

Měla jste nad sebou skleněnou střechu, mohla jste se dívat do otevřeného nebe.

Ano, měla jsem během svatebního obřadu pocit, že jsme blíž k Bohu, v chrámové kopuli lítal krásný ptáček, takový malinký posel z nebe.

Co bylo ve vašem životě těžší? Postavit tři domy, nebo se vždy postavit znovu na nohy a jít dál?

Strašně ráda něco nového vytvářím. Stavět domy pro mě nebylo vůbec těžké, přímo to miluju. Pokud si na něco potrpím, tak je to bydlení. Všechno vymyslím do posledního detailu, včetně zahrady. Je to přímo moje vášeň. A dostávat se ze složitých životních situací? Nejsem výjimka. Každý člověk má v sobě pud sebezáchovy, sílu přežít. Jsem člověkem, který zapomíná na křivdy, dokáže odpouštět a nedívá se zpátky. Vždy si uvědomím svoje chyby, taky jsem v životě některým lidem ublížila. Kdo jsem já, abych soudila někoho jiného? Jsme jen lidi s lidskými vlastnostmi. Nejsme andělé. Snažím se vždy poučit ze svých chyb, ale i z těch, které dělají jiní lidé. Dívám se stále dopředu.

Pavel J. Sršeň